

A MUNKA

XVIII. évfolyam, 40. szám.

ára 16 fillér

Salgótarján, 1940 szeptember 28

Erdélyi kérdések.

Az ország vezetőinek legfőbb gondja most, hogy a közelgő télre — az európai háborus állapotok ellenére — biztosítsák a lakosság megfelelő ellátását, másrészt fontos feladata azoknak az intézkedéseknek keresztülvitele, amelyek az új európai rendbe való tökéletes beleilleszkedésünk érdekében szükségesek. E munkálkodás során természetesen első helyen áll a visszatért erdélyi területek ügye. Ezen a héten gazdasági miniszteri értekezlet és minisztertanács egyaránt ezzel a kérdéssel foglalkozott. Teleki Pál gróf miniszterelnök, aki mint erdélyi politikus a legjobban ismeri ezeket a kérdéseket, most Erdély kormánybiztosának is vallja magát és érdekében a legnagyobb odaadással dolgozik. Harmadikban járta be a visszatért területet és mindenütt a helyszínen végzett tanulmányok és tárgyalások alapján ismerte meg mai helyzetét, a legsürgősebb és legfontosabb teendőket. Ezek egyike a Székelyföld vasúti összeköttetésének biztosítása. Az elvágott vasútvonalakon az úgynevezett péage-forgalom a bécsi döntés szerint fenntartható lesz, de ez nem elég, szükséges az elvágott vonalak összeköttetése. Már meg történt a döntés annak a vasúti hálózatnak az irányvonalában, amely a Székelyföldet összeköti az ország nyugati felével.

A gazdasági kérdések megoldása itt is a legsürgősebb. A tartozási adókedvezményt és az önállósítási alap segítségét kiterjeszti Erdélyre. Hangsúlyozzák, igen fontos, hogy akik eddig is a gazdasági pályán működtek, maradjanak ott és ne törekedjenek állami állásokba. A miniszterelnök kinevezte már az erdélyi gazdasági tanács tagjait. Az a felfogása, hogy az erdélyi szellem érvényesüljön a megoldások terén s a visszatért nép és vezetői maguk intézzék sorsukat. Ezért hívott életre jogi bizottságot is, amely e területen jelenleg érvényben lévő törvényeket és rendelkezéseket vizsgálja át hasznosságuk, szükségességük és a magyar jogrendszerrel való viszonyuk szempontjából.

Külön szervet létesítenek, amely a mezőgazdaság és a román földreform függő kérdéseivel foglalkozik. Ellenkező híresztelésekkel szemben a kisemberek földjét nem veszik el, de vannak a román földreformból folyó bonyolult kérdések, amelyeket tisztázni kell. Kulturális bizottságot is szerveznek. Október közepén az erdélyi vezetőférfiakat értekezletre hívja össze a kormányelnök, velük tárgyalja meg a legfontosabb erdélyi kérdéseket, amelyek ezt követően kerülnek az országgyűlés elé. Kolozsvár és Marosvásárhely új kulturális intézményeket kap.

Az erdélyieket közelről érinti az iskolakérdés elintézése. Ugy az egyetemet, mint a közép- és elemi iskolákat október közepén nyitják meg. Az egyetemre beiratkozott magyar diákok évközben is tehetnek póterettségét. A nemzetiségi iskolákban is tanítják a magyar nyelvet. A kultuszminiszter mondtotta, hogy a visszatért országrészeknek sokat adunk anyagiakban és szellemiekben, de nekünk is szükségünk van a ránk váró nagy munkában az erdélyi szellemre. Megtanulhatjuk az erdélyiektől a korszerű szociális érzést, azt, hogyan kell osztály- és felekezeti különbözőségeket mellett összefogni, hogyan lehet önerőnkkel előbbre vinni fajtánk érdekeit. Nem nint

hódítók, elnyomók és uralkodók, hanem mint tanítók és tanítványok megyünk Erdélybe — mondotta a kultuszminiszter.

A felvidéki tapasztalatok alapján igazolási eljárást nem folytatnak, mert ez a denunciaciósi hajlam felébresztésével sok kárt okoz. A miniszterelnök hangsúlyozta: nemcsak nemzetiségi, hanem magyar békét is akarunk teremteni, amire nem alkalmas az igazolási eljárás. A románok magatartása miatt a fel nem szabadult területről sokan átmenekültek. A kormánynak az az álláspontja, hogy semmi ok sincs arra, hogy félelemből valaki átjöjjön. Hatalmi viszonyunk ma más, mint husz év előtt volt s vigyázzunk a határontuli testvéreinkre. A kormány mindent elkövet, hogy lehetővé tegyék a kimenekültek visszatérését és régi állásaik elfoglalását.

A százötvenéves Kölcsey

Már-már sorsszerű az a véletlen, hogy a magyar élet égboltján majdnem mindig visszatér — mint hosszú vándorlás után az üstökös — egy-egy évforduló emlékeztető sugárzása, amikor a nemzet éppen történelmének nagy fordulópontjai előtt áll. Mult és jelen eseményeinek ez a különös alakulása az utóbbi két évtizedben, Trianon évtizedeiben, olyan gyakori tünetmánya volt életünknek, sorsunknak, hogy lehetetlen észre nem venni, példázatos jelenségét. Most is, a magyar reménynek és hitnek azokban a nagy napjaiban, amikor minden idegünkkel feszülten figyeltük a külpolitikai eseményeket s Erdély utáni vágyainkon kívül mi sem érdekelt, visszatért égboltunkra egy évforduló fényes üstököse, annak a napnak — 1790 augusztus 8-án — másfélszázados fordulójára, amelyen Kölcsey Ferenc született.

Ez az évforduló akkor nem jutott eszünkbe, vagy elsiklottunk fölőtte, bár Himnuszának első sorát égnék emelt szemmel igen gyakran fohászként rebegte ajkunk s Fél-Erdély visszatérésével, az

öröm mámorában ugyancsak felhangzott szerte a nagy világban az éter hullámain keresztül Kölcseynek a magyarság számára irt örökbecsű imádsága, születésének százötven estendő fordulóját lelünkben kitöltük a csendes napokra, hogy lelki szemünk előtt megújult és tejes fényben sugározzon fel emlékezete és méltóképpen elmélyülhessünk: minő nagy tanulság, minő csodálatos figyelmeztetés éppen a mai időkben az olyan élet, amilyen Kölcsey Ferencé volt.

Csekei magányában, álmatlan éjszakákon példaadón küzdött pesszimizmussal, mint János az anygallal. — El nem bocsátalak, míg meg nem áldasz engem — mondotta neki a virrasztástól égő félszemével a szatmári, immár ismét magyar, bus sőtlettségbe nézve, homlokán a tűnő éjszaka sápadtságával s a hunyó csillagok fényével, melyek végre álmatlanok voltak. Korán tanítványává vált Herdernek és elhítte történelemfilozófiájának döbbenetes jóslatát a veszni indult népről, melynek nincs jövője. Nemcsak az emberlét Vanitatum vanitás-át irta meg

a saját hitében, reményeiben, lelkesedésében visszajára fordult, kiabándult idealista énekét, hanem a nemzeti lét reménytelen, hiu hiábavalóságának sirait is.

Völgyben ül a gyáva kor s határa szűk köréből őse sasalakára szédeleg, ha néha fölpillant, irta kortársairól és irhatta még inkább a jövődőről.

Vándorállj meg! korcs volt anyja v ére más faj állott a kihunyt helyére gyöngye fővel, romlott, szivtelen; a dicső nép, mely tanult izzadni, s izzadás közt hősi vért aratni, nevében él csak, többé nincs jelen.

„Mint magyar, reménytelenül szállt sirjába, mert látta, hogy hazája ellen kánya, kigyó, féreg egyre támad és marja, rája keblét annak. A méreg ég és ömlik mély sebére, ő védtelen küzd egyedül. Pedig a vad csoport, mely rá dühödve támad, öngyermeki.” Szörnyű átok szakadt fel ajkán, ahogy utolsó versében, Zrínyi második énekében sorshoz fordult. Átok azok ellen, kik önvészükbe rohanva a hazát is meggyilkolják:

Taposd el a fajt, rut szennyét nememnek; S míg hamvukon majd átok ül, Ah, tartsd meg őt, a hív anyát, teremnek Tán jobb fiak s védvén állják körül.

Hasztalan sir a süket sors felé, az meg nem enyhül képzeletében. „Törvénye él és a haza őrcsillaga szülőtti bűnben leszáll. És más hon áll a négy folyam partjára, s más szózat, s más keblű nép; s még e föld kies határa is szebb arcot ölt egy életre méltatlan nép vesztén.” Talán soha keserűbb, kínzóbb szavak nem szálltak az ég felé, mint ezek és keserűségeket mennyire növelt, mily döbbenetes akusztikát ad nekik az, hogy őket Zrínyivel, a költővel, XVII. század legigazabb, leghívőbb és áldozatosabb magyarjával mondatja el.

Ilyennek, hősnék, a költészet-szentjének, szeplőtlen művésznék született ő is, Kölcsey. „Nem közénk való volt” — kiáltotta róla az árvízi hajós, Weselényi Miklós, akinek védelme közben ragadta el a halál. Valóban ő a politikába, még az akkori reformkorbeli politikába is a helyét nem lelő, az emberi duzzungelbe tévedt Parsifal volt, akire csak ábaitos tisztelettel tudott nézni Koszuth és Eötvös egyaránt. Nem volt benne ugyszólván semmi nemtelen fém, mely a karaktert forgalomképesse teszi és azon kellett tönkremennie — mily tragikum! —, hogy jó volt és nemes. Tragédiája az életben

„A MUNKA” TÁRCÁJA

Bágye Juon.

Irtá: KISIGMÁNDI GÉZA.

Az Urnak 1919-ik esztendejében április havára esett husvét ünnepe.

Nagypénteken este úgy verte a havasod az ablakot, mintha ideges kéz dobolt volna rajta makacsul. Az Érmeléken dideregve láztak az apró házak. A Tüske-majorban a varjak úgy behúzódtak a göré alá, mint a rekkenő nyári hőségben a tyukok, csak hogy most nem a nap forrósága, hanem a szél metsző ereje bujtatta el szegényeket.

Tüske Elemér tekintetes ur kétszer is kióvakodott az oszlopos folyosóra és szeme végigpásztázta a falu felé vezető utat. Dörmögött is valamit varjuszárnyra hasonlatos bajusza alatt, de még a lépcsőn az oszlop árnyékában figyelő bágye Juon sem értette meg, pedig arról azt mondták, hogy a hiuz is szegénykezhetik mellette, olyan finom a füle.

— Nyughassék csak a tekintetes ur — dobálta fel kissé keményebben a szót, mert érezte, hogy a durva szél elkapkodja a hangját. — Majd ügyelek én az utra is, meg a majorra is. Azután

meg, ha érkezik az urli, majd eligazítom. Tüske Elemér megfogadta a jóindulatú biztatást. A felesége is kinyitotta már utána az ajtót és sürgette, hogy menjen vissza a meleg szobába.

— De értsétek meg — mondta kis-sé indulatosan az aggódó asszonynak — hogy ma haza kell jönnie a fiamnak. Ha visszavonult az egész Székely-hadosztály, akkor Bandinak is erre kell elmennie. Négy kilométernyire van a műut. Ha balta esik az égből, akkor is hazajön.

— Persze, hogy hazajön — hagyta rá kissé szipogva a felesége. — Attól rettegek én is, mert belefut a veszedelmbe...

Nagyot hallgattak rá. A kályhában csendesen duruzsolt a szikkadt akácia és a keményen le-lenyargaló viharos szél sokszor megkeverte a hunyó parázs aprócska lángnyelveit, felreppentette a leheletkönnyű pernyét, miközben olyan bugó hangot kergetett ki a rőt színű, félhomályba vesző szobába, mintha a lombban fogyna ki a levegő az orgonából.

A két öreg belevesztett a csendbe. Talán el is szenderedtek a nagy figyelmében és izgalomban, mert már régen lecsuszhatott a nap az égről, hiszen öreg este viaskodott a havasod bizonytalan színével és csak akkor rezzenek össze, amikor kinyílt az ajtó és belépett rajta a fiuk.

Csendes zokogásba fulladt a régen várt találkozás. Először a hadnagy nyerte vissza a hangját, de még nem nyeldeste le egészen a megindultságát, amikor megszólalt:

A temető mellett mintha alakokat láttam volna a sötétben. Bizonyára a román gárda őrszemei. Szinte jólesett, amikor befordultam a majorba és fülemből vágódott Bágye Juon hangja. Itt vagyok instálom! — így köszöntött az öreg. Elvezette a lovat, megnyugtató, hogy itthon nincs semmi baj és maradhatok nyugodtan, mert nyitva lesz a füle, meg a szeme.

A két öreg szegénylősen nézett egymásra, mert ebből nem vettek észre semmit, pedig azért rettegték egész nap. A férfi a lámpát gyújtotta meg, az asszony pedig kisértett a konyhába.

Vacsora alatt beszélgettek szép csendesen.

Hát minden elveszett? — mondta halkan a férfi és nem is várta a választ. Odament a kályhához. Megpiszkálta a tüzet és titokban letörölte a keze hátával a szeméről a könnyet.

Nem birtuk tovább — sóhajtott bele nagy-pagy szomorúságát a hadnagy a hallgatásba. — Nincs sem löszörünk, sem élelmünk. Nyugatról a magyarországi vörös hadsereg keletre meg a románok szorítanak. Két malomkö között állunk.

Klasszikus remekmű

a

Standard Radio

minden egyes készüléke,
úgy külső, mint belső
kidolgozásban.

meg nem állható kiválóság vége; élete, míg pályáját le nem futja, szüntelen sóvárgása a schilleri Flucht aus der Wirklichkeit-nek. A magyar történelemben ezt az ideáltípust elég sok példával magyarázta a sors, vele talán a legnagyobb és legkevesebb leckét adta.

Ő hősnék született és sorsának nyomása nagyságát meg nem növelte. A hőst sohasem dobta ki lelkéből, soha, egy pillanatra sem. Most „aktuális” ő, hogy a sors utánunk nyúl és válaszutra állít: hős lesz, vagy hitvány cenk nincs közepűt, nincs kompromisszum, nincs kárpótló idill, még csak haladék sincs, gyarló ember, számokra. Körülöttem minden reng, remeg, miért hinnéd hitvány illúzióval, hogy éppen a Te sorsod, örömd, élethajlékod állhat meg a vad viharban. Ő, az utolsó hónapokban menyőnyire szívünk gyökereig fájtak a magyar nép zivataros századaiból fölzokogó Himnuszának e sorai:

Bujt az üldözött felé
Kard nyult barlangjában,
Szerte nézett s nem lelé
Honját e hazában.

Talán sikerül nyugatra rést vágnunk és csak megállapodunk valahol.

Inkább hallgattak, mint beszélgettek. A hadnagy feje előrebillen, majd ráborult két izmos karjára és elaludt. A két öreg meg szinte halkított lélekzettel leste minden megmozdulását. Abban állapotban meg, hogy hajnal öt óráig felébresztik. Mire megmosakodott, Juon már ott állt a felnyergelt lóval az ajtó előtt.

Mintha a zive szakadt volna ki a két szülőnek, amikor a ló dobogása bekeveredett a reggeli vihar zugásába, mert elszakadt tőlük a fiuk is.

Még alig ültek le a kényelmes karosszékre, amikor goromba oláh beszéd szűrődött be hozzájuk.

Itt nem volt senki — erősítette határozottan az öreg román gazda. Nem láttam sem lovat, sem hadnagyot a székelők közül. Eihihetitek, ha én mondom nektek az öreg Marosán Juon.

Hazudsz vén disznó! — ripakodott rá durván a román katona, aki zseblámpájával vizsgálta az udvar havas latyakját. — Itt ló járt nemrégiben. Te magyar szolga...

Értsz szót ember — csitította Juon a dühösködőt. — Elszabadult a második csikó, nemrégiben vezettem vissza az istállóba. Menj csak a nyomán, ha nem ég ki addig a lámpásod.

Ami mostanig irodalom volt számkra, költői ábránd, eszmény vagy élvezet, ami csak tanulság volt, ma már véres, nyílt szemű valóság...

Az a mérhetetlenül erőshangu lélek, amely a költő beteges, vézna testében lobogott, a mai idők magyarját mennyire világosan figyelmezteti arra, hogy a csonka test megpróbáltatásain csak a lélek hajlíthatatlan hite, olthatatlan lángja vehet erőt és ez a hit, ez a láng az élet igazi forrása. Minden ebből fakad, ahogy Kőlcsei életének példája is mutatja. Ez ad lendületet a szellemnek, hogy a gondolat világában uttoró, örök időre szóló munkát végezzen, ez táplálja azt a szenvedélyes hűséget, amellyel a férfi elveiből ragaszkodik és eszményeiért küzd, az elvek és eszmények végső diadaláig. És ez emel fel a csüggedettségből a legreménytelenebb pillanatokban is, mert

Hirek és különféle

A gép költészete.

Azt hallom, meglehetősen gyakran, hogy a gépkorszaknak nincs költészete és elég arra a sok utópisztikus regényre és filmre gondolni, amelyet a teljesen elgépiesedett jövő századról láthatunk, olvasgatunk, hogy igazat adjunk azoknak, akik ezt állítják. De hiszen a mai kor is éppen elég tünetét mutatja a költészet alkonyának és a gépkorszak tulajdonképpen már meg is kezdődött. A költészet alkonyát, ugylátszik, egybeesik a gépkorszak hajnalával. És mégis, ma még ott tartunk, hogy az egyik nem zárja ki egészen a másikat, szinte azt mondhatnám: az alkonyi lény belemosódik a hajnalpírba, vagy megfordítva. De lehet az is, hogy a gép, amely lassan átveszi uralmát az ember felett: valami egészen újszerű költészetet termel ki idővel és mi most csak az átmenet idejét éljük.

Erre kellett gondolnom, amikor most már másodízben olvastam az újságban, hogy Amerika egyik legnépszerűbb aszszonya az az Irene Wicker nevű fiatal hölgy, aki estéről-estére rádióán át ringatja álomba az Egyesült Államok millió és millió kisgyerekeit. Mrs. Wicker hangját, miközben a saját kisgyerekeit altatja csendes énekszóval, mesével, a rádió szétviszi tíz- és tízezer kilométernyire jekvő gyerekszobákba és a megszámlálhatatlanul sok fehér parnán fekvő megszámlálhatatlanul sok szőke, barna fejecske fölé éterhullámokon száll le az álom pillangója.

Mi ez, ha nem a gép költészete, egészen újszerű költészet: kollektív bölcsődal? Igen, ez a költészet szép és kedves, senki sem mondhatja, hogy nincs valami korszerű varázsa, de tudja Isten, mintha a bölcsődalban mégsem az volna a legfontosabb, hogy a kisgyerek elalud-

ahol a hit ereje munkál, onnan megszágyenülten menekül a reménytelen csüggedés.

Igy válik Kőlcseyből, a legkomorabb, legborongóbb hangú magyar költőből a Himnusz költője, nemzeti imádságunké, amely századéve kíséri a magyarságot örömeinek, bánatainak, vágyainak és reményeinek útján, de mindig úgy, mint lobogó lángoszlop, amely előre mutat. Előre, a jókedv és bőség, a balsorsstepte nemzet vig esztendeje felé.

Ma, minden idegünkben érezzük, minden hitünkkel hisszük, olt állunk e boldog jövődök küszöbén, ugyanakkor, amikor fölöttünk és bennünk sugárzón jelenik meg a másfélszázados évtorduló csillagfényében a látnoki költő példamutató, figyelmeztető emlékezete. Hódoljunk előtte és okoljunk belőle, mai magyarok!

(—ány)

jon tőle, hanem inkább, hogy egyszer, sok-sok idő múlva, amikor az embert már nem altatja senki, legfeljebb a veronál, visszacsendüljön lelkünkben az az ezüstös tündérhang, mely egykor álombaringatott — az édesanyánk hangja.

Persze, hogy így praktikusabb: a modern amerikai mama beállítja a rádiót, amelyben műsorszerűen megszólal Mrs. Wicker bölcsődala és a kisgyerek szépen elalszik. Éppen olyan jól, mintha az édesmama hangja ringatná álomba. Csak az a kérdés, mikor hosszú évek múlva felébred a gyermekség álmából, úgy emlékszik-e vissza rá, mint a gépkorszak előtt élt gyermekek? Ez a nagy kérdés és ebben a kérdésben ott van a gépek költészetének minden problémája.

(—y —n.

Köszönetnyilvánítás.

A Salgótarjánba érkezett erdélyi menekültek ezuton mondunk halás köszönetet egy a hatósági eljárásságoknak és mindazoknak, akik nehéz helyzetükön bármily módon enyhíteni igyekeztek.

Külön köszönettel tartozunk Kosaras Emil detektívfelügyelő urnak, aki fáradságot nem ismervé, az állásunkba való helyezésnél volt szíves közreműködni.

Nem kevésbbé kötelességünk külön köszönetet mondani a szegényeket gondozó kedves nővéreknek, akik az elátásunk terén fáradoznak önzetlenül és igazi testvéri szeretettel.

Erdélyi menekültek.

Országos Protestáns Napok.

A Bethlen Gábor Szövetség élén Tasnády Nagy András képviselőházi elnökkel és Törő Tibor képviselőházi elnökkel október 26-tól november 5-ig ezévbén ismét megrendezi az országos Protestáns Napokat, amelyeken nem a más felekezetek vallási érzelmeit bántó, de az evangéliumi igaz keresztény lelkülethez egyetűl méltó hitméllyítő és az evangéliumból táplálkozó protestáns öntudatot kiépítő előadások, konferenciák és a templomokban, a Városi színházban, a Zeneakadémián és a Vigadóban megtartandó ünnepségek keretében áldoz az ország ágostai és helvét hitvallásu protestáns népe Istennek a keresztyén hit tisztaságának ajándékáért és magyar nép iránt tanusított országgrészt visszaadó jóságosságért. — Az ország protestánságának ez ünnepségekre való felutazását lehetővé tenni ismét tesznek féláru kedvezményt nyújtó vasuti jegyet, úgy egyénekenkénti, mint az ünnepi vonatokra feljogosító. Ezekre előjegyzés már is elfogad úgy az evangélikus, mint a református lelkész hivatall.

IGMÁNDI RESERÜVIZ
minősége egyedüli

Erdélyi Testvéreink javára gyűjtés indult meg. Elkerülhetetlenül szükséges ez nem azért, mert így illik, mert nekünk úgy tetszik, hanem mert az erdélyi magyarság, a székelyföld népe, 22 évi oláh iga alatt a bitórlók által koldussá tétellett. Nem tűrhetjük ezt és erdélyi testvéreinket a nemzeti megújulás jelenkori kezdetén felsegítjük, hogy erőre kapva, velünk együtt meneteljenek a ma-

TELEFUNKEN RÁDIO

gyarság boldogulásának végső céljai felé. Fiaink írják Erdélyből, hogy a kivonuló oláhok minden értéket magukkal hurcoltak. 22 év óta mitsem fektettek be és nem is javítottak. Kopár pusztaság, üres ásitás, kongó nincs'elenség, siralmas koplaló szegénység, de acélos akarat, lankadatlan szorgalmasság, kitartó őserő, magyaros hűség, és az igazi testvéri szeretet fogadta felszabadító csapatainkat. A visszatért Erdély magyar nemzeti felújulásának oltárára adjon mindenki zokszó nélkül annyit, amennyit önmaga javára is adna, ha hasonló elesett sorsra jutott volna. Sok a mi terhünk, sok a mi kötelességünk és mennyi lesz meg? A város vezetősége már a közeli napokban megindítja a gyűjtési akciót, a melyet ke- rületenként az erre felkért áldozatos hőlgyek fognak lefolytatni. Ezuton is felkérjük polgártársainkat, hogy fogadják őket szívesen s adakozzanak a magasztos nemzeti közcélra.

A m. kir. osztálysorsjáték játéktérve

páratlan nyerési lehetőséget nyújt.

Egy sorsjeggyel nyerhető szerencsés esetben

700.000
pengő.

Jutalom:

400.000 P.

Főnyeremények:

300.000 P.

100.000 P.

70.000 P.

60.000 P.

2 x 50.000 P.

2 x 40.000 P.

továbbá:

30.000 P.

21 x 20.000 P.

32 x 10.000 P. stb. stb.

Vegyen sorsjegyet a főarúsítóknál!

Az I. osztály húzása

október 19-én kezdődik.

Sorsjegyárak:

Egész Fél Negyed Nyolcad
28 P. 14 P. 7 P. 3-50 P.

Mölders őrnagy, a német vadászrepülőrek rekordere nyilatkozik első, huszonötödik és negyvenedik légi győzelméről.

A légiháborúnak is megvannak a maga rekorderei. A német vadászgépek rekordlistáján Mölders őrnagy neve, aki nemrég Göring marsall kezéből nyerte el a legmagasabb német hadikitüntetését, a Vaskereszt lovagkeresztjét. Ez a halált megvető pilóta eddig több, mint 40 ellenséges gépet lőtt le. A Mölders névnek már a spanyol háború idején is féltelmes csengése volt, a híres vadászrepülő Spanyolországban 14 ellenséges gépet tett ártalmatlanná. Magas katonai kitüntetések őrzik Mölders spanyolországi hőstetteinek emlékét.

Mölders őrnagy mint a legtöbb harci repülő, meglehetősen szűkszavú és zárkózott. Nem csoda, ha a haditudósítók nemes vadként üldözik. Újságírói csucs-teljesítménynek számít, hogy legutóbb egy német repülőrajhoz beosztott haditudósító rá tudta venni a híres vadászrepülőt, hogy első, huszonötödik és negyvenedik légi győzelméről nyilatkozzon.

„Az első? Vagy negyvenöt Curtiss-gép tűnt fel a spanyol égbolton. Ennyi repülőgépet egy rakáson addig még álmodban sem láttam. Bezzeg most!... No hát, közéjük csaptam Messerschmidt-vadászaimmal s mondhatom, hevesen kálimpált a szívem. Esetem első légitámadás. Kiszemeltem magamnak ellenfeleimet, de izgalomban már 1 km-nyi távolságból el kezdtem lövöldözni rá. A fickó ügyesen lebukott s ki hinné? egyszerre csak alulról tüzel rám. Magasba rántom a gépemet s ott találok magam 45 ellenséges gép szörnyű kavargásában. Az egyik Curtiss-gép pillanatok alatt lezúban — pilótája máris ejtőernyőn hintázik ég és föld között. Két Curtiss-gép el akar inálni. Utánuk! Két felcsapó lángnyelvre emlékszem; az egyik ellenséges gép füstölögve zúban le. Ez volt az első gép, amelyet lelöttem...”

No és a huszonötödik, őrnagy ur? „Az egy Hurricane volt, Charleville-nél. Belga színekben keringőzött egy német harcizrepülőgépraj körül s vadászszenvélyében észre sem vette közeledésemet. Telibe találtam. Néhány perc múlva lezuhant az égő gép s az utolsó pillanatban kiugrott pilóta is szerencsésen földet ért. Könnyű dolgom volt vele: látsozt rajta, hogy ujonc még.”

De negyvenedik győzelméről csak nem mondhatja ezt el, őrnagy ur? „Valóban nem. Egyébként magamat okolhatom az egészért. Egyedül portyáztam adjutánsommal Doverről északra. Egyszer csak Messerschmitt-gépek bukkantak fel, nyomukban angolok, légitámadás fejlődik ki, majd a németek sértetlenül visszarepülnek. Tovább keringőzök Anglia fölött, amikor hirtelen három angol vadászrepülő tör rám s utánuk egy egész sereg Spitfire-gép! Megtámadom a há-

rom angol vadászt, kettő kitér, a harmadik konokul tovább repül. 30 m. távolságból tüzet nyitok rá, az angol gép jobb szárnya lángba borul, füstoszlopok és lángnyelvek csapnak ki a gép testéből... A Spitfire egy-kettőre eltűnik szemem elől. Abban a pillanatban, amikor ismét fel akarom rántani a gépemet, 8—10 Spitfire hátulról valóságos sortűzet zúdít rám. Ijedtemben is ösztönösen érzem, hogy csak egy módja van a menekülésnek: Keresztül kell vágnom az angol gépek csatláncán, különben végem van. Az elsőnek nem is tettek bennem semmi kárt, hanem az egyik hátulso gép résen volt. Benzintartályomat, hűtőmet több találat érte. Csak egy vágyam volt: minél előbb vissza Franciaországba! Minden recsegett-ropogott körülöttem. Utamat füstigő jelezte, nyomomban az egész Spitfire-raj! Hál' Istennek, motorom rendben volt. Az utolsó pillanatban váratlan segítségem érkezett: L. főhadnagy bajtársam lecsapott üldözőimre. A kikötésnél a gépem egy kissé megsérült ugyan, de nagyobb baj nem esett. Utólag kiderült, hogy gránátzilánktól megsebesültem. Két hétig nyomhattam az ágyat, ennyibe került a mulatság.”

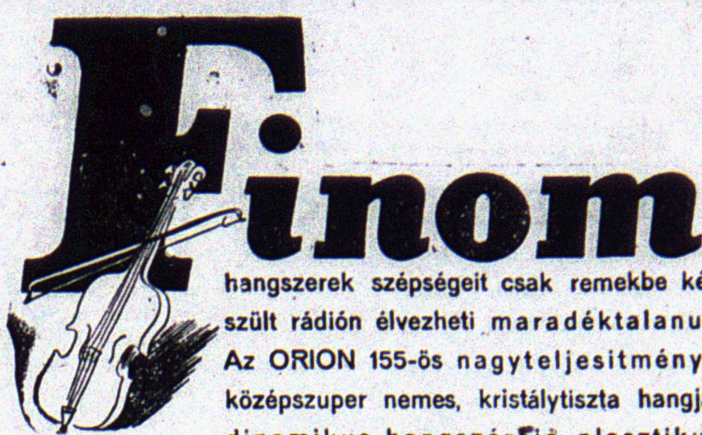
Mölders őrnagy most is tevékenyen vett részt az angliai légiharcokban s bajtársai jóslata szerint rövidesen megünnepelheti az ötvenedik lelőtt ellenséges gép ritka jubileumát. (M. N.)

A Balassa Társaság rovata.

„Erdélyi est.”

Szeptember 21-én, szombaton este előkelő közönség gyűlt össze a bányakaszinóban, hogy Kelet-Magyarország és Erdély egy részének visszatérte felett érzett örömeinek megjelenésével kifejezést adjon. A bányakaszinó szép dísztermét a megjelent ünnepi közönség teljesen megtöltötte s jól esett látni, hogy a város társadalma ez alkalommal igaz magyar egységbe forrott össze. Meg kell dicsérnünk a közönséget a pontosságot megközelítő megjelenéséért is, mert hiszen ritka eset városunkban, hogy valamely előadást a meghirdetett időpontnál csak egy negyedórai késedelemmel meg lehessen kezdeni. Ez alkalommal ez a „csoda” is megtörtént s ez némi biztató jel a jövőbeli előadások pontos megkezdhetőségére. Reméljük, hogy a dicsérrel nem kiabáltuk el.

A Salgótarjáni Balassa Bálint Társaság, mint az örömműnep kezdeményezője és kivitelezője, ez alkalommal is ki-

hangszerek szépségeit csak remekbe készült rádióon élvezheti maradéktalanul. Az ORION 155-ös nagyteljesítményű középszuper nemes, kristálytisztá hangja, dinamikus hangszórója, plasztikus hangvisszaadása a zenekedvelő igazi öröme. Nagy szelektivitás, nagy érzékenység, diszes díofa-szekrény.

155-ös ORION RÁDIÓ

telt magáért és olyan nívós és változatos műsort állított össze ezen nyilvános taggyűlésének keretében, mely nem csak méltó volt a Társaság eddigi sikereihez, de azokat tulszárnyalta. Benne volt a műsorban az erdélyi szűz rengetegeket rejtő lombosuttogása, a Maros, az Olt, a Küküllő habjainak zúgása, a gyimesi és görényi havasok hócsillogása, a Hargita és Nyárad völgyének, Szent Anna tűndértávanak, Bálványosvár saslészkeinek bűvössége, vizek, erdők, patakok, bércek, barlangok mélyéből szárnyra kelt dalok csengése, benne volt a rabságban maradt és az abból felszabadult, áldozatos hősi népek nagy szimfóniája.

Az ünnepi est a bánya szalonzenekara által előadott Magyar Hísekeggyel s a Botos Gyula cigányzenekara által játszott „Erdélyi induló”-val vette kezdetét, majd Koltay Imre elnök mélyen szántó költői beszéddel megnyitotta a taggyűlést. Ezt követte nórádi Papp Dezső dr., a Társaság irodalmi szakszékátlya vezetőjének két, ezen alkalomra írt és általa előadott szép költeménye. Majd Erdélyi dalok következtek Ehrlich József r. tag klasszikus előadásában, Harmath Árpád szakavatott zongora kíséretével, Horváth László r. tag, polgármester-helyettes az erdélyi magyarság huszonkét esztendő rabságának szenvedését s a román uralom tulkapásait vetítette a hallgatóság elé közvetlen hangú ünnepi beszédében. Mély hatást váltott ki és felejtethetetlen művelvezet nyújtott Pécsi József: Pusztai hangulat c. zenekari műve, melyet Vilezsál Richard r. tag vezényletével és művészi hegedű szólójával a bányazenekar adott elő teljes felkészültséggel. Majd Koppány Mímó, édesatyjának, Koppány István r. tagnak alkalmi költeményét szavalta el hatásosan. Kárpáthy Dezsőné mint vendég Liszt: VI. Rapszodiáját és Bogsch L.: Magyar ábrándját játszotta zongorán. Játékát a művészi lélekből fakadó, őszinte átérzés és alapos technikai és dinamikai tudás jellemezte. Koltay Imre r. tag hangulatos csokorba kötött erdélyi emlékeit olvasta fel. Radnai György m. vendég magyar és erdélyi nótákat adott elő cigányzenekari kísérettel, többek között Koltay Imre — Krajcsi Lajos: „Csak azért is...” erdélyi indulóját, melyet Radnay meggyerő előadásában a közönség oly nagy tetszéssel fogadott, hogy megismétlését kívánta. Végül Molnár I. Jenő r. tag két alkalmi versét szavalta el, melyek mély hatást és nagy tetszést váltottak ki. Valamennyi műsorszámot őszinte lelkesedéssel és hosszantartó tapssal latalmazta a közönség és az előadás után is elismerő gratulációkkal halmozta el az előadókat.

Koltay Imre elnök rövid záróbeszéde után a Himnusz áhítatos hangjaival ért véget a lélekemelő ünnepség. Utána az örömműnpre való tekintettel tánc következett, mely a bányai uj, kiváló „Jó szerencsét” tánczeneker és cigányzene hangjai mellett a késő éjszakai órákig tartott és ünneplő, lelkes hangulatban öszszetartotta a közönséget.

Az anyagi siker sem maradhat mögötte az erkölcsi sikernek, mert a szerényen megszabott műsormegváltási díjakból és a felülfizetésekből 133— pengőt juttatott az „Erdélyi” akciónak. Az anyagi sikert jelentékenyen előmozdította Korompay Lajos bányaiügyi főtanácsos, bányaiigazgató megértő, lelkes támogatása,

aki a termet, világítást, zenekart megterítés nélkül átengedte, amiért a Balassa Társaság ezuton is hálás köszönetet mond neki.

Ugyancsak hálás köszönetének nyilvánítása mellett nyugtázza az alábbi felülfizetéseket: Korompay Lajos, Buczkó Gábor á 20, Dr. Förster Kálmán 8—, Lénárd Károly 7-50, Weszelovszky Erzsébet 5, Bánházy József, v. Miskey Kálmán á 4, Köntzey Ferenc, Dr. Takács Adolf á 3 50, Frank Lajos, özv. v. Donátszky Gyözőné, Dr. Csengődy Lajos, Horváth László esperes á 3—, Adorján Henrik, Dr. Zemplényi Imre, Lőrinc József, Turzó N., Kálóczy András, Mráz József, ifj. Timaróczy Sándor á 2— Schreiner Jénő, Kürschner Ernő á 1-50, Biletter N., Szamecz Józsefné, Szentornyai András, ifj. dr. Varga Kálmán, N. N. á 1— Pengő és N. N. 50 fillér.

Erdélyi menekültek városunkban. Az oláhok birtokában maradt erdélyi magyar részekről — köz tudomás szerint — sok magyar testvérünk elmentek. Városunkba is jöttek huszonheten, akiket a város, az államrendőrkapitányság és vállalatok meleg gondoskodó szeretettel fogadtak. Ezt a szerető fogadtatást meg is érdemelték ezek a dolgozni szerető, józan életű és szép kiejtéssel beszélő derék magyar testvéreink, akik hallani sem akarnak arról, hogy visszatérjenek a zsarnok oláh uralom alá, ahol halál és üldöztetés vár rájuk, — mint ők mondják. — Megdöbbenő eseteket beszélnek el ezek a menekültek a jog és rendbiztonság teljes hiányáról és az egyéni adósszedés ezerféle módjáról és zaklatásairól, amelyben részük volt a dolgozni szerető, becsületes magyar kisebbségnek.

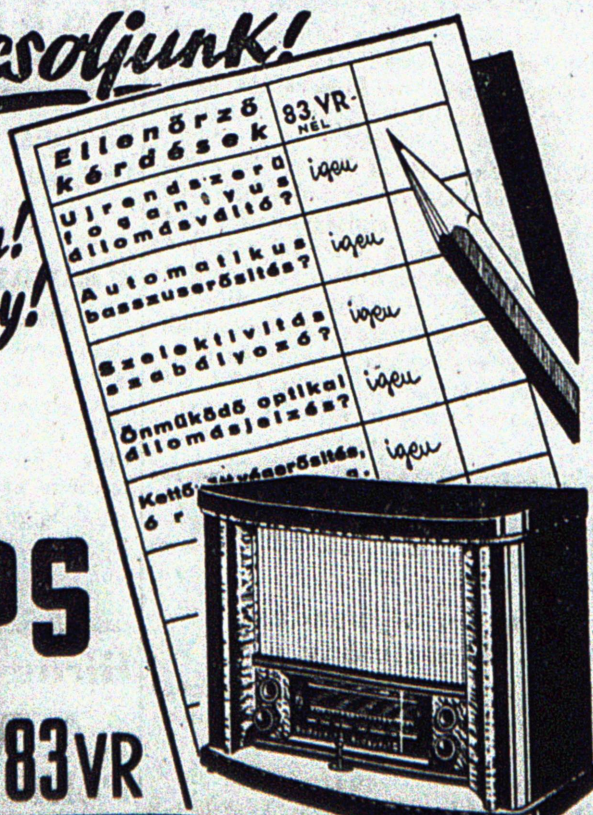
Olasz zenekar a német sebesült katonák javára hangversenyez. A szövetséges tengelyhatalmak egyre jobban elmélyülő barátsága kulturális téren is lépten-nyomon megnyilatkozik. A római rádióból jól ismert Orchestra Littoria németországi hangversenyútját Münchenben egy jótékony célú hangversennyel kezdte meg, amelyen többek között az olasz főkonzul, Pittalis miniszter is megjelent. A kitűnő olasz zenekar és Alda Panizerra, a közreműködő szólóénekesnő Münchenben hatalmas sikert aratott. A német közönséget különösen Wagner Siegfried idilljének művészi előadása ragadta el. A hangverseny pusztá jövedelmét a német frontharcosok és sebesültek javára fordítják.

Rovancsoljunk!

Itt nincs hiba!
Itt nincs hiány!

PHILIPS
RÁDIÓ 83VR

MINDEN ANTENNAHOZ PHILIPS SZUPER

SPORT

SBTC - BSZKRT 1:0 (1:0)

SSE pálya. 1300 néző. Vezető: Tilhamér.

SalBTC: Géczy — Budai, Timár, Kiss, Takács IV., Kollár — Balázs, Csuberda, Jenőfi, Laczkó, Selmeczi.

BSZKRT: Solymosi — Szalay, Mosonyi — Kovács II., Biró, Szódi — Mészáros, Kovács I., Bene, Forgács, Balogh.

Az első veszélyes támadást a 2. percben a BSZKRT vezeti, a labda a 16. os táján álló Bene elé kerül, lövését Géczy nehezen védi. A 7. percben szögletet ér el SBTC. A szöglet eredménytelen, de a játék továbbra is a BSZKRT kapuja előtt folyik. A 8. percben Biró kézzel üti el a 16. oson belüli a támadó Jenőfi elől a labdát. 11-es! A megítélt 11-es! Laczkó a kapu jobb sarkába lövi. A gólrá eredménytelen támadással válasszol a BSZKRT. Kovács I. elhúzza a tájáni védők mellett, lövését Géczy szögletre ment. A 25. percben meleg helyzet az SBTC kapuja előtt. Bene kiugrik a tájáni védők közül és Géczy csak bravúrral tudja elcsipni előle a labdát. Ezután magára talál az SBTC Támadást támadásra vezet, a BSZKRT nem jut szóhoz, nyomasztó az SBTC fölénye, de gólt mégsem ér el. SBTC támadásokkal ér véget az első félidő.

II. félidő. A BSZKRT kezdi a játékot. Bene szökteti Baloghot, aki kicselezi Kisst, lövését Géczy csak szögletre tud menteni. Majd Mészáros lövése ad munkát Géczynek. A 7. percben Selmeczi kicselezi a BSZKRT védőket és mintegy 20 m-ről kapura bombáz. A 18. percben Balogh erős lövését Géczy bravúrosan fogja. Az SBTC támadásai most megelégnének. A 20. percben Csuberda, a 22-ben Jenőfi hagy ki nagy helyzetet. A 28-ik percben Balogh hatalmas bombája alig száll kapu mellé. A 38. percben Selmeczi lövése már majdnem gól, Solymosi azonban a gólvonalon vetődve ment. A következő percben Balogh lövése száll a kapu fölé. Válasz egy SBTC támadás. Mezőnyjátékkal ér véget a mérkőzés.

A SBTC megérdemelten győzött, mert többet támadott és támadásai veszélyesebbek voltak. Az első félidőben több gólt is rughatott volna. Kitént Géczy, Budai, Takács IV., Selmeczi, illetve Solymosi, Biró, Kovács II.

HVSE—SBTC II. 2:0 (2:0).

Vezető: Halmi. Góllövő: Vince (2) A hatvani vasutasok megérdemelten győztek.

A zagyvapálfalvai löverseny.

Folyó évi szeptember hó 22-én rendezte a Zagyvapálfalvai Polgári Lövész Egyesület évzáró céllövő versenyét, melyen négy egyesület indította csapatát s mintegy 40 lövő vett részt.

Az eredmények a következők:

Csapatversenyben

I. Salgótarjáni Acélgyári LE 1317 pont
II. Baglyasaljai PLE 1244 "
III. Zagyvapálfalvai PLE 1221 "

Zagyvapálfalva község vándrdíját, ezüst serleget a legjobb vidéki csapat a Baglyasaljai PLE nyerte.

Egyéni versenyben

I. Dócsei Ferenc Salgótarján 271 pont
II. Szarka Lajos " 270 "
III. Szilávik Gusztáv " 364 "

Haladók versenye

I. Heinz Ottó Zagyvapálfalva 238 pont
II. Kiss Ferenc Mátranovák 235 "
III. Ovári István Zagyvapálfalva 232 "

Kezdők versenye
(Csak fekvő helyzetben)

I. Szokolai Ferenc Zagyvapálfalva 88 p
II. Pálfi István " 72 "
III. Balogh Mihály " 68 "

Hölgyverseny

I. Fekete Józsefné Zagyvapálfalva 82 p
II. Konczek Antalné Salgótarján 76 "

A zagyvapálfalvaiak egyéni versenyében:

I. Galambvári Ferenc 254 pont
II. Markosi György 248 "
III. Szabados Zoltán 245 "

A „Fehér Tivadar Serleg” egyéni vándordíj védője így ismét Galambvári Ferenc lett.

Egyben köszönetünket fejezzük ki a Salgótarjáni-Rimamurányi Vas és Acélgyárnak, a Bpest-Salgótarjáni Vas és Gépgyárnak, a Hungária Villamossági Rt.-nek, M. Nagy Lajos divatkereskedőnek és a Salgó Rungyárnak, amiért értékes dísz tárgyak ajándékozásával a versenyeredményeket külön is jutalmazhatták.

Bányamozgók műsora. A baglyasaljai és pálfalvai bányamozgók vasárnap, szeptember 29-én, Korda Sándor kiváló rendezésében készült, az angol katonatisztek életéből vett, izgalmas, társadalmi témát mutatnak be RAGALOM címen. A vadregényes, gyönyörű angol tájaktól pompázó film főszereplői: Clive Brook, Ann Todd és Margaretta Scott. Műsor kiegészítésül a legíríszebb Magyar, Ufa és Fox világhírű filmek. Pálfalván három, Baglyasalján két előadás lesz a szokásos időben.

A visszatért Felvidék és Kárpátalja gyáriparának termelési értéke. A Központi Statisztikai Hivatal most tetté közzé a gyáripari termelési statisztika 1939. évi főbb eredményeit. A statisztika teljes és kimerítő képet ad a gyáriparról. Külön közli a visszatért Felvidék és Kárpátalja adatait. Az 1939. évi gyáripari termelés összes értéke 3.608 millió pengő volt. Ebből a trianoni Magyarországra 3.464 millió, a Felvidékre 132 millió és a Kárpátaljára 12 millió pengő jut. A termelési értékből tehát 96 százaléka a trianoni Magyarország hányada a Felvidék és a Kárpátalja együtt négy százaléka. 1938-hoz képest a gyáripari termelés értéke 563 millió pengő növekedést jelent, önmagában a trianoni területen a növekedés 419 millió pengőnek felel meg. A főbb iparágak között a termelés a következőképpen oszlott meg: vas- és fémipar 540,9 millió, gépgyártás 364,7 millió, közhasználati célú villamos energia-termelés 152,6 millió, kő-, agyag-, asztalos- és üvegipar 129,4 millió, fa- és csontipar 87,8 millió. Bőr-, szőr-, toll- és

ruggyantáipar 143,6 millió, fonó és szövőipar 576,1 millió, ruházati ipar 99,4 millió, papírosipar 69,8 millió, élelmiszeri és élvezeti cikkek gyártása 1.048 millió, vegyészeti ipar 341,9 millió, sokszorosító és műipar 528 millió. A visszacsatolt Felvidék és Kárpátalja területén az első helyet 88,1 millió pengővel a mezőgazdasági iparok foglalják el, ami az egész visszatért terület gyári termelési értékének 60,7 százaléka. Ezen belül szerepel 52,9 millió pengővel a malomipar. A vas- és fémipar a visszatért területek termelésének 5 százaléka, a gépgyártásra 1,5 százaléka, a vegyészeti iparra 7,1 százaléka, a ruházati iparra 5,5 százaléka, a textil- és bőriparra pedig 3,4 százaléka jut.

A „Hangya” Központ tökeemelése. A Hangya Központ Ceglédi-utai tárházában 600 budapesti környéki szövetkezet, körülbelül 1000 megbízottja jelenlétében tartott kétnapos értekezleten jelentette be dr. Wünscher Frigyes vezérigazgató a Hangya Központ elhatározását: a központ üzletrésztőkéjének felállítását és az üzletrésztőkéjének akció országos megindítását. Dr. Wünscher Frigyes vezérigazgató bejelentése szerint az üzletrésztőke emelést a Hangya nagyművi fejlődése — az ezzel kapcsolatos hatalmas beruházások, úgymint szövetkezeti házak, kulturtermek, raktárak, pincék, hűtőházak, telepek stb. építése — és forgalmának hatalmas arányú emelkedése teszi szükségessé. 1934 óta a Hangya Központ forgalma a fogyasztási ágban 47 millióról 127 millióra, az értékesítési ágban pedig négy és fél millióról 87 millió pengőre emelkedett. Ez évben a ve-

zérigazgató bejelentése szerint a forgalomban az év végéig körülbelül további 40 százalékos emelkedés várható. A Felvidék, a Kárpátalja és a keleti Magyarország visszatérése a Hangya Központot a fogyasztási és értékesítési szövetkezeti hálózatát új feladatok elé állította. Kárpátalján a Hangya 100 új, modern szövetkezeti boltot állított fel a visszatért Felvidék 300 szövetkezetét jórészt modernizálta, hitelnyújtással, rendszeres gépkocsi járatok beállításával a szövetkezeti élet vérkeringésébe szervesen beállította. A Hangya Központ többmillió pengőre tervezett tökeemelését a szövetkezeti vezetők nemcsak megértéssel fogadták, hanem felszólalásaikban egyöntetűen kihangsúlyozták, hogy a Hangya Központ vezetőségének tervét örömmel üdvözlők.

Ismét itt az alkalom! Ezer és ezer ember nyert már az osztálysorsjátékon. Ma majdnem mindenki vesz osztálysorsjegyet, mert kis összeggel nagy vagyont nyerhet. Október 19-én kezdődik az új osztálysorsjáték. Ajánlatos, hogy vegyen, vagy rendeljen egy sorsjegyet bármelyik hivatalos főarústól, mert akkor reménye biztosan lesz, sőt már holnapra „gazdag lehet!” Mindenkinél és minden sorsjegyenek egyenlő a nyeresi esélye: Csak állandó és kitartó játék vezet eredményhez! A szerencse forgandó!

A miskolci gazdakamara a szója árának felemelését kéri. A földművelésügyi kormányzat intencióinak megfelelően a buzavetéstérület csökkentése céljából a Futura törekszik többek között a szója elterjesztésére. Ezzel kapcsolatosan a Tiszajobbparti Mezőgazdasági Kamara felhívta a minisztérium figyelmét arra, hogy míg a Viktória borsónak az ára 54—55 P körül van, addig a buza vetéstérület csökkentése céljából felvehető szójáért a Futura 30 P-t fizet, pedig ilyen ár mellett a gazda a szója termesztésére biztosan ráfizet, mert figyelembe kell venni, hogy a szója jóval kevesebb termést ad, mint a Viktória borsó s később kerülve le a talajról, már csak ezért sem olyan jó előveteménye a búzának, mint a borsó. A Kamara éppen ezért azt kéri, hogy a szójáért a gazdák mázsánként legalább 70 pengős árat kaphassanak, mert a mai árak mellett nem lesz érdemes termeszteni.

Magyar Katonaujság című képes hetillap a magyar katonanemzet fiához szól. A katonai nevelés, kiképzés és nemzetvédelem ma már mindannyiunkra nézve fontos munkáját szolgálja. Felvilágosítást, tanít és szórakoztat, közhasznú ismereteket terjeszt, ápolja és fejleszti azokat a hazafias és harcos erényeket, amelyeknek összessége a Zrínyi Miklós-i magyar katonaszményt jelenti. Időszerű katonai és külpolitikai cikkei, érdekes riportjai, eleven tárcái, a magyar katona dicsőséges napjait idéző emlékeztetői, földünk és népünk fontos kérdéseit röviden tárgyaló cikkei, a magyar művelődés ki-magosló teljesítményeiről szóló beszámoló, valamint a világháború kis embereinek nagy tetteit ismertető színes leírásai, rövid idő alatt népszerűvé tették a Magyar Katonaujságot. Ma már egyformán kedveli mindenki, akár polgári ruhában szolgálja a Hazát, akár a honvédség büszke egyenruháját viseli. Ténylegesek és tartalékosok, tisztí rendfokozatuk és legénységi állományuk egyaránt megtalálják benne azt, ami minden igaz magyart érdekel. A Vitézi Rend Zrínyi Csoportjának közreműködésével és kiadásában megjelenő Magyar Katonaujság minden számát gazdag képanyag, művészi rajzok és eredeti fényképek díszítik. A lap megrendelhető az évi 5 P. előfizetési díjnak a 22 220 sz. póstatáraképző és csekk-számlára történő előzetes befizetés útján. A Magyar Katonaujság szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest VIII. Reviczky u. 4/b.

Kisterenye nagyközség előjárósága.

3113/1940 szám.

Haszonbérbeadási
hirdetmény.

Kisterenye nagyközség előjárósága vásári helypénz-szedési jogát haszonbérbe adja.

A bérleti idő: 1941. január 1-én kezdődő és 1946. dec 31-én végződő 6 év.

Helypénz-szedési jog gyakorolható: évi két országos vásáron (mindkét vásár két napon), heti két hetivásáron és egyéb naponkénti árusításon.

Kiküldési ár: évi 1500 P. árverési bántópenz a kiküldési ár 10 %-a, bérleti bántópenz, illetve óvadék az évi bér 50 %-a mely összeg árveréstől számított 8 nap alatt fiztendő be a községi pénztárba és takarékpénztári betétként lesz kezelve.

Az árverési határnap: 1940 november 25 d. e. 9 óra Kisterenye községházán.

Árverési feltételek és helypénzdíj-szabás a Kisterenyei jegyzői hivatalban a hivatalos órák alatt megtekinthetők, kérelemre 1 P. másolási díjnak előzetes befizetése esetén postán megküldetnek.

Kisterenye, 1940 szeptember 24-én.

Dr. Kiss Endre Szomszéd László
községi főjegyző. községi bíró.

APOLLO MOZGÓ

SALGÓTARJÁN.

Szeptember 28-án szombaton 5, 7 és 9 órakor, 29-én, vasárnap 3, 5, 7 és 9 órakor, 30-án, hétfőn 5, 7, 9 órakor, a szezon legvidámabb magyar filmje

— GARZON —
lakás kiadó

Főszereplők: Turay Ida, Simor Erzs, Rajnay Gábor, Pataky Jenő stb.
Kiegészítésül: Magyar híradó.

Október 2-án, szerdán este 6 és 8 órakor, 3-án csütörtökön 6 és 8 órakor
Louis Trenker izgalmas filmje

A
császár vadász

Főszereplők: Louis Trenker, Lissi Arna és Luigi Serventi. Kiegészítésül:
Fox és Ufa világhírű.

Salgótarján m. v. polgármesteri hivatalától.
13340/1940. szám.

Árverési hirdetmény.

Közhírré teszem, hogy 1940. október 14-én és 24-én d. e. 9 órai kezdettel a városbáza udvarán levő hatósági raktárban magántartozások fejében lefoglalt és 1601 P. 6 fillérre becsült hagyatéki ingóságok és értékpapírok árverés alá kerülnek s a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés ellenében eladatnak.

Salgótarján, 1940. szeptember 23.

A polgármester helyett:

Dr. Vanka s. k.
fogalmazó.

Szeplő, májfolt
ellen használjon

B u b i ' szeplőkrém
Kapható: SZÜCS-gyógyszertárban.

Salgótarján megyei város polgármesterétől.
1969/1940

néhai Löwinger Rezső alapítvány
kamatai.

Pályázati hirdetmény

Néhai Löwinger Rezső 1200 pengős alapítványának 1939. évi kamataira pályázatot hirdetek. Az alapítvány kamatainak elnyerésére minden salgótarjáni szegény pályázhat. A kérelmek előszóval, vagy írásban f. hó 28-ig a városbáza szociális ügyosztályánál terjesztendő elő.

Salgótarján, 1940. szeptember 5.

Dr. Förster Kálmán
polgármester.

Hirdessen

„A MUNKA”
Politikai hetilapban!